

Madáritató

Egy meleg nyári napon Cékla kutya, és kispapája Ádám, a tanyán lévő nagy fa alatt játszottak az árnyékban, amikor furcsa, valamiféle vízben pancsoló zajra lettek figyelmesek, ami Cékla vizes tálja felől jött. Odasiettek, hogy megnézzék, mi lehet az, mikor látták, hogy a tálban egy kismadár küzd az életéért. Az apró szárnyaival verdesett a neki mély vízben, de mivel a tálnak nagyon meredek volt a fala, kijönni sajnos nem tudott belőle.

– Cékla nézd! – kiáltott fel Ádám! – Egy kismadár fulladozik a vízben! Ki kell szednünk, mielőtt megfulladna!

Cékla óvatosan megfogta a fogaival a kismadár szárnyának a végét, és finoman kiemelte a vízből. Lassan odébb vitte a madárkát, és finoman letette a puha fűbe, hogy kipihenhesse magát, és megszáradjon. A madárka nagyon elfáradt, és nagyon kimerült, szegénykének csak szuszogni volt ereje.

– Jaj de jó, hogy időben ideértünk, és nem esett komolyabb baja. Vajon miért mászott bele a vizes táladba, ha nem is tud úszni? – kérdezte Ádám Céklát.

– Valószínűleg szomjas volt, és csak inni szeretett volna, de véletlenül beleeshetett a vízbe – válaszolta Cékla.

– Szomjas volt? De miért a te vizedből akart inni? – kérdezte furcsállóan Ádám.

Mert a madaraknak nincsen saját itató tálkája, ahonnan tudnak inni. Ők a pocsolyákból, vagy a házaknál itt-ott talált edényekből tudnak csak inni, hiszen nekik nincsen gazdájuk, aki minden nap megitatná őket. Ha napokig nem esik az eső, és nincsen pocsolya, akkor bizony a számukra ilyen veszélyes meredek falú edényekből is megpróbálnak inni – magyarázta Cékla.

– Tényleg? – kérdezte kikerekedett szemekkel Ádám. – Erre nem is gondoltam. Szegény kismadárkák, hiszen már hetek óta nem esett eső, a pocsolyák régen felszáradtak a nagy napsütésben! Biztosan nagyon szomjasak lehetnek. Hogyan segíthetnénk nekik?

– Hát – kezdett bele Cékla –, lehetnénk mi a madarak segítői, és készíthetnénk egy kifejezetten madaraknak való itatót.

– Húú, az nagyon jó lenne – csillant fel Ádám szeme, – csináljunk egy madáritatót. De hogy néz ki egy madáritató? – kérdezte.

– A madáritató nem túl mély, hogy a kisebb madárkák is kényelmesen leérjen benne a lába, és elég széles ahhoz, hogy több madárka is tudjon benne egyszerre inni, vagy fürödni.

– Fürödni? – kérdezte Ádám.

– Igen! – válaszolta Cékla. – A madarak nagyon szeretnek fürödni, és pancsolni a nagy melegben. Beleállnak a vízbe, majd lehajolva a fejüket, a hátukat is bevizezik, és megrázzák magukat.

– Ó, de aranyosak lehetnek olyankor – mondta Ádám.

– Miből készíthetnénk jó madáritatót? – kérdezte Cékla.

– Várjál csak, apu egy nagy műanyag hordót szétvágott tegnap, és az alját félretette, tudom is, hogy hol van. Gyere! – mondta Ádám, és együtt elsiettek a hátsó kamrához. Ott is volt a hordó levágott alja.

– Ez tökéletes – mondta Cékla. – Elég széles, és elég lapos ahhoz, hogy tökéletes madáritató legyen belőle. Együtt elvitték az egyik legnagyobb fa alá, ahol minden nap rengeteg madár volt. Lerakták a földre, hogy kipróbálják, a madaraknak is tetszik-e az új itató, majd hoztak bele vizet.

– Ennyi víz elég! – szólt Cékla.

– De alig van benne víz – mondta Ádám. – Nem kell bele több?

– Nem – válaszolta Cékla. – Ha többet teszünk bele, akkor a madárkák már túl mély lesz. Ne feledd, a madárkák nagyon kicsik.

– Tegyük bele nagyobb kavicsokat, amin ki tudnak jönni a vízből – javasolta Ádám!

– Ez nagyon jó ötlet! – helyeselt Cékla.

Ádám hozott néhány nagyobb kavicsot, és beletette a madáritató közepébe. Ezután Cékla és Ádám kicsit távolabb mentek, majd leültek a fűben, és várták, hogy a madarak észrevegyék az új madáritatót. Nem kellett sokáig várniuk, pár perc múlva több madárka repült oda. Eleinte

csak ittak a szélén állva belőle, de egy kis idő után már a kis vízben állva fürdöztek, és ki-be ugráltak a kavicsokról a vízbe, majd a vízből vissza a kavicsokra. Ádámnak nagyon tetszett a fürdőző madárkák látványa, és nagyon örült, hogy a madárkák biztonságosan ihatnak, amikor csak megszomjaznak. Közben a kimentett madárka is megszáradt, és odarepült a barátaihoz.